

דיילת TWA בישראל החליטה שהיא מקופחת, הלשינה על

מעבידיה בפני שילטונות המכס וזכתה בפיצויים

ניקמת הדיילת

דיילת נצטר
להיזהר מגניגות

שנתגלה בחברה, לא ראה שפטל מקום לטענה כזו נגד לקוחות. לכן הגיש תביעה לבית-הדין לעבודה, וביקש פסק-דין הצהרתי כי הפיטורין אינם תופסים. הוא טען שבמעשיה של לקוחות, לא היה משום מעילה באמון.

"ההר הוליד עכבר"

יותר משנתיים נמשך מיסופה של הדיילת דורית נצטר. השופטים בי בית-הדין לעבודה, ובראשם שמעון הבר, חקרו עדים ואספו תקדימים רבים. לפני שבוע ניתן פסק-הדין. בית-הדין לא ראה במעשיה של דורית עילה לפיטורין. אומי גם, היא הודתה בפה-מלא בכל מעשיה, והתחרטה עליהם. אולם באווירת המתיי רבות הגמורה שהיתה בחברה, כאשר הדי מנהלים בעצמם חתמו על אישורים כאלה, לא היה במעשיה משום מעילה באמון. אחותה של דורית, יעל, שילמה כבר לפני זמן את הפרש המס שנדרש ממנה, בערך של 700 לירות.

מסיבה-הנסיגה בוטל, אולם המלצתו של הדי יועץ-המיסוי הקודם, הפרופסור ברק, אשר טיפל בגילוייהם של שילטונות המס, היתה להעמיד לדין את האשמים. יותר מ- שנתיים עברו מאז, ואיש לא הועמד לדין על עבירות אלה. יהודה פוגל, מנהל תחנת T.W.A. בנמל-התעופה, סיפר בבית-הדין ש- פט, כי בגלל הפרשה הוא גנף על-ידי הממונים עליו בחברה.

"ההר הוליד עכבר", קבע בית-הדין. בכל אותו עניין אשר בגללו פוטרה הדי דיילת, לא היה שום-דבר שהרג מהנוהלים הרגילים בחברה. ודאי שלא היה בכך הצדקה לפיטוריה ללא פיצויים. מה גם שבאותו הזמן עובדים אחרים בחברה, ש- פעלו כמות לא פוטרו, ואפילו הועלו ב- בחלקה הראשון של המערכה, ניצחה הדיילת את החברה. כעת היא מבקשת לתי זור לעבודתה בלוד. היא מבקשת גם פיצויים בסך של שניים ורבע מיליון לדי רות. סכום זה מורכב ממשכורתה במשך השנים שבהן לא עבדה, פיצוי על כך ששמה הובא, ואף חברת-התעופה לא היתה מור כנה לקבלה לעבודה במשך השנים הללו. ואם אין החברה מוכנה להחזירה לעבודה, מבקשת הדיילת פיצוי בסך של שני מילי יון ושמונה מאות אלף לירות.

מסתבר שלא תמיד יכולה חברה, ואפילו חברה ענק כמו T.W.A. לעשות כעולה על רוחה. ולאורה הקטן יש אונן קשבת בבית-הדין-לעבודה.

בהם, ולא לפטר את דורית. הוא סיפר את מה שגילתה לו הדיילת. אולם למרות זאת הושעתה דורית מעבודתה בחודש ספטמבר 1977 ופוטרה על-ידי החברה חודש אחד אחרי כן.

הדיילת פנתה להנהלת המכס, וגילתה להם את כל הידוע לה על דרכי המירמה של חברת-התעופה. היא מסרה פירוט מלא של מיקרים, שמות ותאריכים שבהם בוצעו עו תרמיות כאלה.

הסתבר כי שילטונות המס חיכו להור דמנות לתפוס את חברת-התעופה בקלי- קלתן. השילטונות ידעו זה מכבר כי חבי רות-התעופה מנצלות פרוצות בחוק, ומצי- הירות על נסיעות פרטיות שהן עסקיות. כאשר נפלה לידיהם עדותה של דורית קפצו עליה כמוצאי שלל רב ויצאו מייד לפשרי טה במישרדי T.W.A. הם החרימו מיס- מכים, וחקרו עשרות עדים. לדברי עורך- הדין יורם שפטל הודו 14 עובדים בחברה בכך שהשיגו פטור ממסי-נסיעות בטענות שווא.

העילה לפיטוריה של דורית מחברת התעופה, היתה, "מעילה באמון". אחרי מה

רות-תעופה, על שמה, ומסרה אותו לשיי מושה של יעל, אחותה.

דורית זומנה אל מר יהודה פוגל, מנהל תחנת T.W.A. בנמל-התעופה בן-גוריון, והוא הסביר לה כי מטב שתפטר מעבו- דתה, בגלל המעשה שעשתה.

מעילה

באמון

יתכן כי נערה אחרת, אמיצה פחות, היתה מקבלת את עצת המנהל ומתפטרת. אבל דורית לא נבי- הלה. היא ידעה כי במיקרים רבים היו עובדים מקבלים אישורים על נסיעה למטי- רות עבודה, וכך זוכים בפטור מלא ממסי- נסיעות, בעוד שהכל ידעו כי הנסיעה היתה פרטית. היא גם ידעה כי מר פוגל עצמו חתם על אישורים רבים מסוג זה. לכן פנתה לעורך-הדין הצעיר יורם שפטל וביקשה את עזרתו.

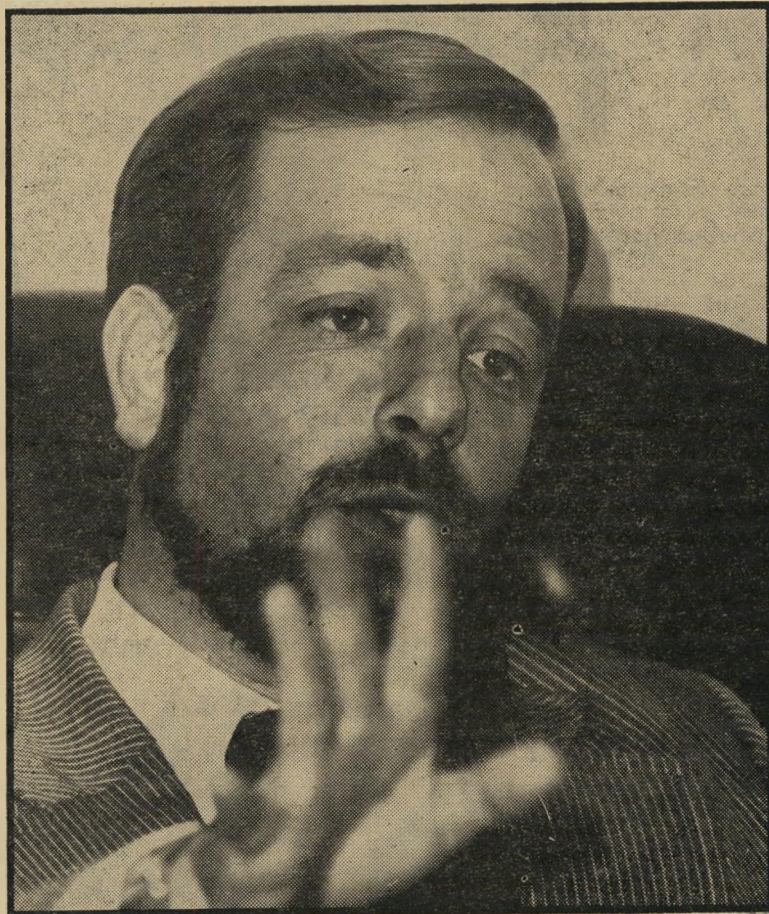
אז החלה המערכה האמיתית. עורך-הדין פנה אל נציגי החברה וביקש מהם לחזור

דורית נצטר היא גינגיית גיזעית. לכן, כאשר פוטרה מעבודתה כדיילת- קרקע בחברת T.W.A. (טרנס וורלד- איירליינס) אמרה, "תמות נפשי עם פלישי- תים", ופנתה להנהלת המכס.

שבע שנים עבדה דורית באותה חברה והיתה ידועה שם כבעלת מיקצוע מעולה. אולם שלא מרצונה נכנסה לסבך יחסי- עובדים. היא גילתה כי חלק מהעובדים עימה מקבלים כסף תמורת שעות נוספות שלא עבדו. הדבר הרתיח את דורית האד-

דורית נצטר (משמאל) בעבודה השעייה והלשנה

עורך-דין שפטל
14 נסיעות לא-חוקיות

מונית, והיא ביקשה לדעת מפי הממונים עליה מדוע היא מקופחת. אחרי משא-ומתן, החליטו לפצות אותה ועוד שניים אחרים שידעו על פרשת השעות הנוספות. החברה שלחה אותם לטיול בג'מייקה על חשבונה, והצהירה כי זוהי נסיעת עבודה. כך היו דורית וחבריה לנסיעה, פטורים כליל ממסי- נסיעות, שקיים היה עדיין בשנת 1977.

בגלל תלונותיה וביקורתה, הצליחה הדי גינגיית לקנות לה אויבים בחברה. כאשר שבה מג'מייקה, היה מי שטרח להזכיר לה כי גם חצי שנה קודם לכן, קיבלה כרטיס-טיסה ללונדון וחזרה, מייד בחברת התעופה בריטיש איירווייס. בחלק מהכרי- טים השתמשה בעצמה, אך את החלק שגור- תר ממנו מסרה לאחותה יעל. הדבר נת- אפשר בזכות העובדה שהכרטיס היה רשום על-שם, העלמה נצטר, וכך יכולה גם אחותה להשתמש בו. אבל דורית עשתה מעשה נוסף: היא מילאה טופס של פטור חלקי ממסי-נסיעות, שניתן לעובדים בחבי

המישטרה בפשיטה שנערכה במקום. היא אפילו לא הכירה את בעלי-המקום ולא מסרה כסף לאיש.

הנאשמים התקוטטו ביניהם, והקלו בכך על תפקידה של התביעה. כל אחד מהי סניגורים חקר את הנאשם האחר במטרה להפיליו ולזכות בכך את לקוחו מכל אשמה. הם ניסו להוכיח כמה תמים וישר היה שולחם במיקרה זה, וכיצד שילמו לו רעה תחת טובה. בעוד שבועות אחרים יינתן פסק-הדין, והשופט יחליט מי אחראי למכון המסאגים של 1976.

אך כאשר מסר את המעטפה לידי, ניסח זה מודעה לעיתון, וביקש מרפי למסור אותה למישרד-מודעות. רק כאשר קרא את המודעה המזמינה גברים לבלונדיות, הבין רפי במה מדובר וניתק מגע עם בויר.

כדי לקשר את הנאשמים עם החברות שעבדו במקום, הזמינה התובעת שרה ספיר-הון את שושנה דהאן להעיד. אולם תשועה גדולה לא נושעה התביעה ממנה. הסתבר כי שושנה חסרת-המזל עבדה במקום יום אחד בלבד, ואז נתפסה על-ידי

כיסוי שמסר לאנשים, ולכן הוא מפחד להתקרב לביתו וגם לדירה בגבעתיים. הוא ביקש מרפי שייגש לגבעתיים ויקבל מבחורה מעטפה ובה כסף עבורו. רפי עשה כמבוקש. לשאלת השופט, דוד וולך, אם לא חבל היה לו על הדלק, כנה: "זה היה בשנת 1976, אז הדלק היה זול, לא עלה 25 לירות לליטר."

חבר תמים שהתפכח. זמן קצר אחרי-כן שוב פגש רפי את בויר ברהוב וגם הפעם ביקש ממנו לנסוע לגבעתיים ולהביא לו מעטפה. הוא עשה כמבוקש.

לבויר לשכור את הדירה, אך הכחישו כל ידיעה על המכון. כל מה שעשו לא היה אלא טובה — לידיד בצרה. בויר סיפר להם כי הסתכסך עם הוריו, וכי הוא מחפש דירה למגורים. לכן הביא אותו רפי במכוניתו למתחם מרמת-גן, ועזר לו במשא-ומתן על הדירה. לא היה לו מושג עם בויר עבר לגור באותה דירה והוא לא התעניין בכך יותר. כעבור שבי- עיים פגש רפי את ישראל בתל-אביב, וזה שוב ביקש ממנו טובה. הוא סיפר לו כי הוא אדם מבוקש, בגלל צ'קים ללא-